

Kopie
Afgeleverd aan: mr. BRONDERS Bart
art. 792 Ger. W.
Vrij van griffierecht - art. 280,2° W.Reg.

76451

Uitgifte

Repertoriumnummer 2014 / 17 240
Datum van uitspraak 12 december 2014
Rolnummer 2009/AR/2220

Uitgereikt aan	Uitgereikt aan	Uitgereikt aan
op € BUR	op € BUR	op € BUR

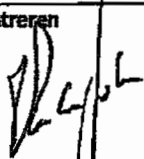
Niet aan te bieden aan de
ontvanger

overgeschreven eerste Hypotheekkantoor te Brugge 61-T-16/09/2008 - 11437

Hof van beroep Gent

Arrest

negende kamer

Aangeboden op 16 DEC. 2014
Niet te registreren Vanhaeren J.

COVER 03-00000057110-0001-0012-01-01-1

76452

2009/AR/2220 - In de zaak van:

handelend in zijn hoedanigheid van Gewestelijk Stedenbouwkundig Inspecteur bevoegd voor de provincie West-Vlaanderen,
met zetel te 8200 Brugge, Jacob van Maerlant gebouw, Koning Albert I laan 1.2 bus 94,
woonstkeuze doende bij zijn raadsman hierna vermeld,

appellant,

hebbende als raadsman mr. BRONDERS Bart, advocaat te 8400 OOSTENDE,
Archimedesstraat 7

tegen

wonende te OOSTKAMP,

geïntimeerde,

hebbende als raadsman mr. ROGIERS Igor, advocaat te 9270 KALKEN, Kalkendorp 17A

wijst het hof het volgend arrest:

1.

Het hof heeft de partijen bij monde van hun raadslieden gehoord in openbare terechtzitting en in het Nederlands. De voor hen neergelegde conclusies en overgelegde stukken werden ingezien.

Er werden syntheseconclusies in de zin van art. 748bis Ger. W. neergelegd ter griffie van dit hof voor appellant op 22 juli 2013 en voor geïntimeerde op 12 september 2014.

2.

PAGE 01-00000057110-0002-0012-01-01-4

76453

De bestreden beslissing is het eindvonnis van rechtbank van eerste aanleg te Brugge, eerste kamer, gewezen op 18 mei 2009 in de zaak die daar gekend was onder AR. nummer 08/2943/A en waartegen appelland tjdig, geldig naar de vorm en ontvankelijk hoger beroep heeft ingesteld middels verzoekschrift dat werd neergelegd ter griffie van dit hof op 14 augustus 2009.

Waar geïntimeerde stelt de ontvankelijkheid te betwisten, voert hij enkel middelen aan die de gegrondheid van het hoger beroep betreffen en er blijken geen door het hof ambtshalve op te werpen middelen van niet ontvankelijkheid.

Er is ontvankelijk incidenteel beroep van geïntimeerde met betrekking tot de begroting van de rechtsplegingsvergoeding.

3.

Het geschil betreft de herstellvordering die door appelland op 11 september 2008 voor de burgerlijke rechter werd ingesteld (met toepassing van art. 149 juncto 151 DORO – d.l. thans art. 6.1.41 juncto 6.1.43 VCRO¹) met betrekking tot een terrein gelegen te
kadastraal gekend onder en

Het voorwerp van deze herstellvordering werd door de eerste rechter in het bestreden vonnis correct *in extenso* weergegeven. Kortheldshalve worden partijen daarnaar verwezen. In essentie heeft de herstellvordering betrekking op:

- een tuinhuis, waarvan de staking van het strijdig gebruik en de afbraak wordt gevorderd,
- een voormalige werkplaats die een woonfunctie heeft verkregen en waaromtrent de staking van het strijdig gebruik en het herstel van de werkplaatsfunctie wordt gevorderd,

en dit telkens onder verbeurte van een dwangsom en met machtiging zelf het nodige te doen overeenkomstig art. 153 DORO, thans 6.1.46 VCRO.

¹ Duidelijkheidshalve preciseerd het hof van meet af aan dat in huidig arrest met volgende afkortingen het volgende wordt bedoeld:

- "DORO": het Decreet van 18 mei 1999 houdende de *Organisatie van de Ruimtelijke Ordening*,
- "VCRO", de *Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening*, gecoördineerd bij Besluit van de Vlaamse Regering van 15 mei 2009 houdende de *coördinatie van de decreetgeving op de ruimtelijke ordening*, in werking getreden op 1 september 2009
- "Inrichtingsbesluit": KB van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen.

76454

Het betrokken perceel is overeenkomstig het vigerende Gewestplan BRUGGE-OOSTKUST, goedgekeurd bij KB van 7 april 1977, gelegen in agraris gebied. Op de site is geen niet vervallen verkaveling, APA of BPA² van kracht.

4.

Middels het bestreden vonnis wees de eerste rechter de herstellvordering af als niet ontvankelijk. Hij verwees appellant in de gedingkosten gevallen aan de zijde van geïntimeerde, die hij aan zijn zijde heeft begroot op de rechtsplegingsvergoeding ten bedrage van 75,00 euro.

5.

5.1. In deze instantie volhardt appellant in zijn herstellvordering en vraagt hij de verwijzing van geïntimeerde in de gedingkosten van deze instantie, met dien verstande dat hij zelf met betrekking tot geen van de beide instanties aanspraak maakt op enige rechtsplegingsvergoeding.

5.2. Geïntimeerde vraagt de afwijzing van het hoger beroep als niet ontvankelijk, minstens als ongegrond en de verwijzing van appellant in de gedingkosten van deze instantie, die hij aan zijn zijde heeft begroot, daarin begrepen een hogere rechtsplegingsvergoeding (dan door de eerste rechter begroot) wat eerste aanleg betreft.

6.

6.1. De herstellvordering voorzien in art. 149 en 151 DORO – thans art. 6.1.41 en 6.1.43 VCRO- is een burgerlijke vordering gericht op het herstel van de schade veroorzaakt door een strafrechtelijk betuigelde stedenbouwkundige inbreuk.

Opdat de herstellvordering zou kunnen worden ingewilligd, dient voorafgaandelijk het bestaan van een stedenbouwkundige inbreuk te worden vastgesteld in hoofde van diegene tegen wie de herstellvordering wordt gericht.

De burgerlijke herstellvordering verjaart overeenkomstig de regelen van de burgerlijke verjaring die erop van toepassing zijn, doch daarnaast geldt dat de vordering niet kan verjaren vooraleer de strafvordering verjaard is (zie art. 26 V.T. SV.)

² Algemeen Plan van Aanleg - Bijzonder Plan van Aanleg.

76455

6.2. Er bestaat geen betwisting over het feit dat het goed niet gelegen is in ruimtelijk kwetsbaar gebied zoals omschreven door art. 1.1.2., 10 ° VCRO, derwijze dat appellant terecht zijn herstellvordering niet (langer) ent op een (gebeurlijk) misdrijf van instandhouding (zie ook art. 6.1.1, lld 3 en 4 VCRO).

6.3. In de mate als geënt op het oprichtingsmisdrijf (op zichzelf beschouwd en los van enige eventuele samenloop met eventuele andere te weerhouden Inbreuken waarop de herstellvordering gebeurlijk zou kunnen worden geënt – waaromtrent het hof verwijst naar het onder overweging 6.4. gestelde -) is de herstellvordering, zowel wat betreft het tuinhuis als wat betreft de functiewijziging van de werkplaats, verjaard.

6.3.1. *Wat betreft het tuinhuis.*

a. Appellant kreeg kennis van de oprichting van het tuinhuis middels mededeling door het parket van de procureur des Konings te Brugge van het P.V. van 23 februari 1998, welke mededeling gebeurde op 16 maart 1998 en daags nadien ontvangen werd.

b. Burgerrechtelijk dient de verjaring te worden berekend aan de hand van de (op het ogenblik van het instellen van de herstellvordering toepasselijke) vijfjarige termijn van art. 2262bis § 1, lid 2 B.W. (Ingevoerd bij wet van 10 juni 1998 tot wijziging van sommige bepalingen inzake de verjaring). Deze termijn dient te worden gerekend vanaf de datum van inwerkingtreding van deze wet, zijnde 27 juli 1998 (en dit overeenkomstig de overgangsbepalingen ervan) omdat appelland reeds kennis had van het misdrijf/schade verwekkende feit vóór de inwerkingtreding van genoemde wet. De verjaring was (mede bij gebreke aan bewezen schorsing of stuiting – zie ook hierna onder litt. d wat de Ingeroepen stuiting betreft-) burgerrechtelijk dus bereikt op 28 juli 2003.

Volledigheidshalve voegt het hof hleraan toe dat de toepassing van de in de overgangsbepalingen van de wet van 10 juni 1998 bedoelde (oude) dertigjarige termijn alsook de toepassing van de in art. 2262bis § 1, lid 3 B.W. bedoelde twintigjarige termijn slechts tot gevolg zouden hebben dat de verjaring op een later tijdstip zou worden bereikt, zodat het de vijfjarige termijn is (te rekenen vanaf 27 juli 1998) die primeert.

c. In de mate als gesteund op de oprichting was de vordering bij het instellen ervan op 11 september 2008 dan ook (reeds lang) burgerrechtelijk verjaard, mede nu ook het gestelde in art. 26 V.T. S.V. (bij gebreke aan ingeroepen en/of bewezen stuitingsdaden met betrekking tot de strafvordering) geen beletsel daartoe vormde.

d. Geen van de door appelland ingeroepen felten of handelingen van geïntimeerde, te weten:

- de vraag tot herziening van het ongunstig advies vanwege de Gemachtigde Ambtenaar op 27 juni 1998 (betreffende de eerder ingediende regularisatieaanvraag),
- het beroepsverzoekschrift van 17 juli 1998 tegen de eerste welgering van de regularisatieaanvraag,

76456

- het beroepsverzoekschrift van 27 oktober 1998 tegen de ongegrond verklaring van voormeld beroep,
- de tweede regularisatieaanvraag van 23 januari 2003,
- het beroepsverzoekschrift van 6 oktober 2003 tegen de weigering van laatstgenoemde regularisatieaanvraag,

vormen nuttige daden van stulting in de zin van art. 2248 B.W. dat luidt *“de erkenning van het recht van hem tegen wie de verjaring loopt, door de schuldenaar of de bezitter gedaan, stuit de verjaring”*.

d.1. De stukken daterend van 27 juni 1998 en 17 juli 1998 gaan het vertrekpunt van de verjaring (m.n. 27 juli 1998) vooraf, zodat zij sowieso onmogelijk van aard kunnen zijn de (nog niet lopende) verjaring te stuiten.

d.2. In de mate dat zou worden aangenomen dat appellant en geïntimeerde als schuideiser en schuldenaar in de zin van art. 2248 B.W. te beschouwen vallen met betrekking tot het herstel (dat overigens “in rem” gevorderd wordt), *vormt het feit dat geïntimeerde, als persoon wiens goed aldus getroffen is (of dreigt getroffen te worden) door een herstellvordering en die door appellant als schuldenaar inzake het herstel wordt aanzien, poogt om (aanvankelijk zelfs nog voor hij tot dit herstel wordt aangesproken en vervolgens aansluitend wanneer dit wel het geval is) via de daartoe geëigende administratieve weg omtrent de (hier aan de orde zijnde) werkzaamheden of wijzigingen waarop de (aanvankelijk toekomstige) herstellvordering (zal betrekking hebben of) betrekking heeft, (na aanvang of na uitvoering van deze werkzaamheden of wijzigingen) a-posteriori een stedenbouwkundige vergunning te bekomen, op zich niet de erkenning van het recht van de bevoegde ambtenaar (of van de samenleving waarvoor hij optreedt) op het (beoogde) herstel.*

Door (tot twee maal toe) a-posteriori een stedenbouwkundige vergunning aan te vragen (en tegen een weigeringsbeslissing dienaangaande administratief beroep in te stellen) beoogde geïntimeerde onmiskenbaar mede het afwenden van een (toekomstige) herstellvordering, en vervolgens van het niet slagen (alsdan minstens bij gebrek aan voorwerp) van dergelijke vordering (wanneer ingesteld), doch deze betrachting impliceert op zich geen (impliciete) erkenning van het recht (van appelland) om het herstel te bekomen.

Nog minder vormt het een erkenning nu noch in het (door hem aangehaalde) beroepsverzoekschrift van 27 oktober 1998, noch in de regularisatieaanvraag van 23 januari 2003, noch in het beroepsverzoekschrift van 6 oktober 2003 dergelijk recht uitdrukkelijk wordt bevestigd, maar in tegendeel zelfs in vraag wordt gesteld.

Zo wordt in het beroepsverzoekschrift van 27 oktober 2008 onder meer gesteld: *“Het feit dat een herstellvordering lopende zou zijn, kan niet afdoen van het voeren van de administratieve procedure. Een herstellvordering is niet altijd geldig. Ze kan door een correcte administratieve beslissing weerlegd worden en desnoods door de rechter ten gronde getoetst worden”*.

Verder wordt zelfs gezegd dat het betrokken tuinhuis geen nieuwe constructie is dat als zodanig vergund zou moeten worden, maar dat het een bestaand tuinhuis betreft dat als

76457

vergund moet worden beschouwd en dat werd verbouwd en uitgebreid, en dat enkel met betrekking tot deze twee laatste aspecten een vergunning wordt gevraagd; dit alles terwijl het door appellant beoogde herstel een volledige verwijdering van het tuinhuis tot voorwerp heeft. Deze argumentatie wordt in het beroepsverzoekschrift van 6 oktober 2003 in essentie hernomen, doch dit alles steeds zonder impliciet of expliciet te erkennen dat er een recht op herstel zou bestaan wat deze wijzigingen of uitbreiding betreft. Trouwens: waar in beide verzoekschriften verder nog met klem wordt gezegd dat het tuinhuis (zoals gewijzigd en uitgebreid) in generlei mate onverenigbaar is met de ruimtelijke ordening, maar integendeel perfect daarmee in overeenstemming is, moet veeleer het tegendeel worden aangenomen, nu aan een herstelmaatregel slechts gevolg kan worden gegeven indien deze genomen is uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening en niet gesteund is op motieven die aan de ruimtelijke ordening vreemd zijn of die steunen op een opvatting van goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is, terwijl genoemde beroepsverzoekschriften precies aannemen dat een beslissing tot het niet verlenen van een vergunning en (impliciet) een vordering tot herstel geenszins aan deze criteria voldoen.

e. Evenmin vormen voornoemde door appellant ingeroepen feiten of handelingen (hierboven opgesomd onder litt. d) een afstand van verjaring, zoals bedoeld in art. 2221 B.W., dat stelt: *"Afstand van verjaring geschiedt uitdrukkelijk of stilzwijgend; de stilzwijgende afstand wordt afgeleid uit een daad die doet veronderstellen dat men zijn verkregen recht heeft laten varen."*

e.1. Nergens in voornoemde stukken wordt gewag gemaakt van een uitdrukkelijk afstand van verjaring.

e.2. Nog los van eventuele andere gronden waarop de herstellvordering gebeurlijk niet-verjaard kon of kan worden geënt (zie ook verder), werd met betrekking tot de op zichzelf beschouwde oprichting de verjaring (burgerrechtelijk) slechts verworven na verloop van vijf jaar sinds 27 juli 1998, waardoor er middels de chronologisch daaraan vooraf gaande stukken bezwaarlijk al afstand daarvan kan zijn gedaan.

e.3. Verder houdt het door geïntimeerde, als persoon wiens goed getroffen is (of dreigt getroffen te worden) door een herstellvordering, (a-posteriori) benaastigen (inzonderheid middels het beroepsverzoekschrift van 6 oktober 2003) van de geëigende administratieve procedure tot het bekomen van een stedenbouwkundige vergunning geenszins een stilzwijgende afstand in van een eventueel verkregen verjaring. Er is zekerlijk geen sprake van een handeling die niet anders kan worden geïnterpreteerd dan als de wilsuiting om van deze verjaring afstand te doen.

Dit is nog minder het geval nu het op dat ogenblik verre van duidelijk was dat met betrekking tot de herstellvordering de verjaring verworven was, bij zoverre dat bij invoering van de

76458

VCRO (per 1 september 2009) het decreet van 4 juni 2003³ (-waarmee art. 146, lid 3 DORO werd ingevoerd dat stelde dat "de strafsanctie voor het Instandhouden van inbreuken niet geldt voor zover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdig gebruik niet gelegen zijn in (op dat ogenblik ook niet uitdrukkelijk in het decreet gedefinieerde) ruimtelijk kwetsbare gebieden" -) nog diende te worden geïnterpreteerd (zie art. 6.1.2 VCRO) en (middels art. 6.1.1., lid 3 en 4 VCRO) diende te worden gepreciseerd dat buiten dergelijk ruimtelijk kwetsbaar gebied (zoals in onderhavig geval) de herstellvordering gesteund op de Instandhouding niet langer kon worden ingewilligd.

6.3.2. Wat betreft de functiewijziging van de werkplaats naar woongelegenheid.

Geïntimeerde toont (ter ondersteuning van zijn stelling dat de functiewijziging als vergund dient te worden beschouwd) niet aan dat ze (zoals hij voorhoudt) werd doorgevoerd vóór 9 september 1984.

Het betrokken terrein was aanvankelijk in zijn geheel gekend onder het adres , en omvatte (onder meer) zowel de (niet door enige herstellvordering geviseerde) vergunde woning die thans (nog) als "nr. " gekend is, als de kwestieuze (thans tot woning omgevormde) werkplaats, die vervolgens hernummerd werd tot "nr. " .

Middels stukken toont appellant weliswaar aan dat er vóór september 1984, zijnde ten tijde dat het kwestieuze gebouw, voorwerp van de functiewijziging, nog onder het adres " " begrepen was, particuliere verhuur bekend was op dat adres; evenwel geven deze stukken geen uitsluitel over de vraag of aldus de kwestieuze constructie, voorwerp van de herstellvordering, dan wel de toenmalige (en heden nog steeds) eveneens onder dat adres bekende vergunde woning, het voorwerp van deze verhuur vormde.

Maar hoe dan ook: burgerrechtelijk dient (net zoals inzake het tuinhuis) de verjaring te worden berekend aan de hand van de (op het ogenblik van het instellen van de herstellvordering toepasselijke) vijfjarige termijn van art. 2262bis § 1, lid 2 B.W. (ingevoerd bij wet van 10 juni 1998 tot wijziging van sommige bepalingen inzake de verjaring). Deze termijn dient hier evenwel te worden gerekend vanaf de datum van kennisneming van de functiewijziging, aangezien deze kennisneming dateert van 24 september 1999, d.i. na het in werking treden van de wet van 10 juni 1998.

De verjaring was (mede bij gebreke aan bewezen schorsing of stuiting) burgerrechtelijk dus (reeds) bereikt op 25 september 2004.

Volledigheidshalve voegt het hof (opnieuw) hieraan toe dat de toepassing van de in de overgangsbepalingen van de wet van 10 juni 1998 bedoelde (oude) dertigjarige termijn alsook de toepassing van de in art. 2262bis § 1, lid 3 B.W. bedoelde twintigjarige termijn ook hier slechts tot gevolg zouden hebben dat de verjaring op een later tijdstip zou worden bereikt, zodat het (ook hier) de vijfjarige termijn is (weliswaar rekenen vanaf 24 september 1999) die primeert.

³ Decreet van 4 juni 2003 houdende wijziging van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening wat de handhaving betreft.

76459

In de mate als gesteund op de oprichting was de vordering bij het instellen ervan op 11 september 2008 dan ook (reeds lang) burgerrechtelijk verjaard, mede nu ook hier het gestelde in art. 26 V.T. S.V. (bij gebreke aan ingeroepen en/of bewezen stuitingsdaden met betrekking tot de strafvordering) geen beletsel daartoe vormde.

6.4. Appellant ent zijn herstellvordering (thans) ook op twee Inbreuken op art. 6.1.1., lid 1, 6° VCRO (voorheen art. 146, lid 1, 6° DORO), m.n. twee voortgezette misdrijven, aangevat op 1 mei 2000 en voortgezet tot en met de dagvaarding op 11 september 2008, meer bepaald:

- het gebruik voor opslag en hobbyruimte van het vóór 1 mei 2000 opgerichte tuinhuis
- het gebruik voor bewoning van de vóór 1 mei 2000 van functie gewijzigde werkplaats,

welke misdrijven zouden bestaan uit een geheel van op zichzelf staande opeenvolgende en niet door een periode van vijf jaar onderbroken wederrechtelijke daden van gebruik in miskennis van de ter plaatse geldende "agrarische" bestemming, vastgesteld in het vigerende gewestplan, die telkens blijk geven van één zelfde misdadig inzicht.

6.4.1. Het hof stelt vast dat appellant in de gedinginleidende akte zijn herstellvordering niet uitdrukkelijk heeft gesteund op een met de Gewestplanbestemming strijdig gebruik. Wel heeft hij gesteld mede de staking van het "strijdig gebruik" te beogen, wat mogelijks moet gelezen worden in het licht van het gebruik dat van de voormalige werkplaats werd/wordt gemaakt na de geviseerde functiewijziging en waaromtrent appellant het herstel van de werkplaatsfunctie vorderde; dit terwijl met betrekking tot het tuinhuis specifiek (alleen) de sloop werd gevorderd.

Maar nog los van de door geïntimeerde opgeworpen vraag of appellant in deze omstandigheden vermag zijn herstellvordering mede te enten op het misdrijf van een met het gewestplan strijdig gebruik, vermag het hof als volgt te oordelen.

6.4.2. Opdat appellant zijn vordering zou kunnen enten op een voortgezet misdrijf ex. art. 6.1.1., lid 1, 6° VCRO, is vereist dat de positieve daden van gebruik waarop hij zich daartoe beroept ruimtelijke implicaties hebben (zie ook Cass., 24 oktober 2013, arresten C.12.0068.N en C.12.0069.N., www.cass.be), zoals ook door geïntimeerde opgeworpen.

a. Naar oordeel van het hof ontbeert het louter privaat gebruik dat in onderhavig geval van het tuinhuis wordt gemaakt, kaderend in de residentiële bewoning van de naast gelegen woning, ruimtelijke implicaties. Dit geldt onverminderd in de mate dat in het tuinhuis mede twee mazouttanks opgesteld (zouden) staan in vervanging van een zich eerder in de grond (van de tuin) bevindende mazouttank waarrond op een gegeven ogenblik lichte bodemverontreiniging was vastgesteld en in de mate dat het tuinhuis gedeeltelijk als (private) "hobbyruimte" zou worden gebruikt. Het hof oordeelt dit onafgezien de ruimtelijke implicaties die een andersoortig gebruik van het tuinhuis in andere gevallen zou kunnen hebben en onafgezien de ruimtelijke implicaties van de oprichting/fysieke aanwezigheid van het tuinhuis (hier niet (meer) aan de orde).

76460

Ten overvloede wijst het hof erop dat ook in agrarisch gebied een tuinhuis (alsdan weliswaar als accessorium van de woning van de exploitanten van het agrarisch of para-agrarisch bedrijf) en het gebruik daarvan als tuinhuis, overdekte ruimte voor een mazouttank en/of hobbyruimte bestaanbaar is.

De argumenten die appelliant in syntheseconclusie aanhaalt teneinde de ruimtelijke implicaties van het tuinhuis aan te tonen, hebben overigens in essentie betrekking op de fysieke aanwezigheid van het tuinhuis (waarbij wordt gewezen op de omvang, het uitzicht, het bouwvolume en de ligging op de hoek van het perceel waardoor het zicht in de bocht zou worden belemmerd); deze elementen zijn niet van aard aan te tonen dat voornoemd gebruik ervan ruimtelijke implicaties heeft.

b. Naar het oordeel van het hof ontbeert in onderhavig geval de loutere private bewoning van de voormalige werkplaats, die eertijds als bijgebouw fungeerde voor de woning (die thans gekend is als de naburige woning nr.) en reeds vóór 1 mei 2000 een functiewijziging onderging, ruimtelijke implicaties. Ook hier laat het hof gelden dat dit los staat van de ruimtelijke implicaties die een andersoortig gebruik van de van functie gewijzigde werkplaats in andere gevallen zou kunnen hebben en van de ruimtelijke implicaties van de functiewijziging en bijhorende omvormingswerken die het gebouw destijds heeft ondergaan.

Appellant overtuigt niet wanneer hij stelt dat *“de doorgevoerde functiewijziging de verdere residentialisering betekent van het betrokken agrarisch gebied”* en dat *“gezien het totale bouwvolume opgaat aan zonevreemd gebruik, dient besloten te worden dat de kwestieuze functiewijziging een overschrijding van de ruimtelijke draagkracht met zich meebrengt”* en dit ook niet indien wordt aangenomen dat appelliant hiermee niet zozeer de functiewijziging als zodanig bedoelt, maar het gebruik (zijnde in concreto de private bewoning door de ouders van de in de oorspronkelijke woning nr. woonachtige zoon) dat als gevolg daarvan van de constructie werd/wordt gemaakt.

7.

De eerste rechter heeft appelliant als in het ongelijk gestelde partij terecht verwezen in de gedingkosten van de eerste aanleg en als bezwijkende partij wordt appelliant eveneens verwezen in de gedingkosten van deze instantie.

Wat de rechtsplegingsvergoedingen betreft, is het zo dat sinds de tussenkomst van het arrest van het Grondwettelijk Hof van 8 maart 2012 (arrest nr. 43/2012, www.grondwettelijkhof.be, inzake de herstellvordering voor de civiele rechter gesteund op art. 149 DORO – 6.1.41.VCRO) geïntimeerde ten aanzien van appelliant geen aanspraak meer kan maken op enige rechtsplegingsvergoeding. Het grondwettelijk hof overwoog hierbij dat de betrokken overheld bij het instellen van de herstellvordering (en overigens ook bij het voeren van verweer op de stakingsvordering gesteund op art. 154 DORO - 6.1.47 VCRO – zie arrest nr. 57/2013 van 25 april 2013, www.grondwettelijkhof.be) handelt in het openbaar

PAGE 01-00000057110-0010-0012-01-01-4

76461

belang en dat hij dit net zoals de leden van het Openbaar Ministerie moet kunnen doen zonder rekening te moeten houden met het financiële risico verbonden aan het proces.

Aangezien de eerste rechter appelland heeft verwezen in een (weliswaar beperkte) rechtsplegingsvergoeding en appelland mede daartegen in beroep komt, is zijn hoger beroep in die beperkte mate gegrond.

8.

Alle anders luidende conclusies worden door het Hof verworpen als ongegrond, niet dienend en/of irrelevant.

**OM DIE REDENEN,
HET HOF,**

recht doende op tegenspraak,

gelet op artikel 24 van de Wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken.

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk en slechts in navolgende zeer beperkte mate gegrond.

Bevestigt (weliswaar ten dele op bijkomende gronden) het bestreden vonnis in de mate dat het de herstellvordering van appelland heeft afgewezen en verstaat daarbij dat in de mate dat de vordering ontvankelijk zou zijn, ze in ieder geval niet gegrond is.

Bevestigt het bestreden vonnis in de mate dat het appelland heeft verwezen in de gedingkosten van de eerste aanleg, maar zegt daarbij voor recht dat door appelland geen rechtsplegingsvergoeding voor de eerste aanleg verschuldigd is.

Verwijst appelland in de gedingkosten van deze instantie, die enkel nuttig te begroten zijn aan de zijde van geïntimeerde op nihil.

Aldus gewezen door de negende kamer van het Hof van beroep te Gent, recht doende in burgerlijke zaken, samengesteld uit:

Mevrouw M. Beerens

De heer M. Baranyai

De heer Ph. Moens

Raadsheer, waarnemend voorzitter,

Raadsheer,

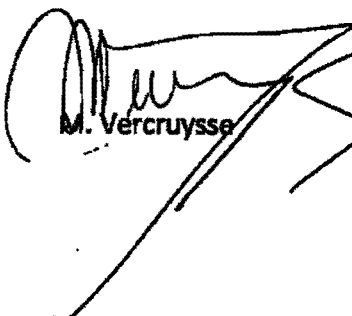
Raadsheer,

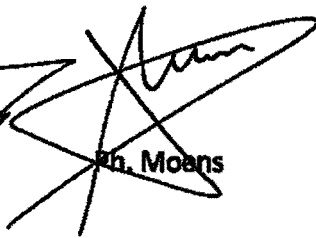
PAGE 01-00000057110-0011-0012-01-01-4

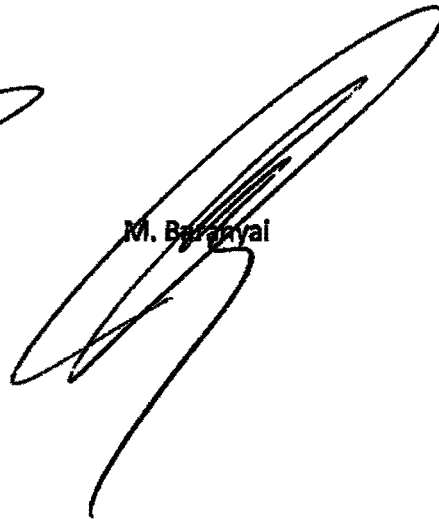

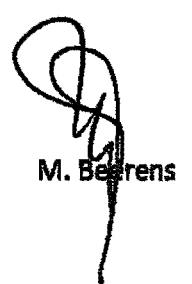
76462

en uitgesproken door de wn. voorzitter van de kamer in openbare terechtzitting op twaalf december tweeduizend en veertien,
bijgestaan door
Mevrouw M. Vercruysse

M. Vercruysse

Ph. Moans

M. Baranyai

Griffier.

M. Beirens

